భార్య పుట్టినరోజు

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం ఫ్యాక్టరీలో ఉండగా గుర్తుకొచ్చింది రాజాకు - మర్నాడే అతని భార్య సావిత్రి పుట్టినరోజని. అంతే! అప్పటినుంచి పనిలో మనసు లగ్నం కాలేదు. చాలా నెర్వస్‌గా ఫీలవడం మొదలుపెట్టేడు. ఎంత నిబ్బరించుకున్నా అతని ఆలోచనలు ఆ సమస్య

చుట్టూనే తిరగసాగాయి.

'తన పుట్టినరోజే తనకి గుర్తుండదు. ఇప్పుడు పని ఒత్తిడి వల్ల అనికాదు, చిన్నప్పటినుంచీ అంతే. అసలా పుట్టిన్రోజు ఎప్పుడో సరిగ్గా తెలీదు. తిథుల లెక్కప్రకారమే అమ్మ చేసేది. ఆ తిథులు ఇంగ్లీషు తేదీల్లా వరసగా వచ్చి చావవు. అవన్నీ అమ్మకే తెలియాలి. 'ఇవాళ నీ పుట్టిన్రోజ్రోరే' అని ఓ రోజు తలంటు పోసి మైసూర్‌పాక్ చేసి పెట్టేది. పండగకు కుట్టించిన బట్టలు సాయంత్రం వేసుకుని మళ్లీ జాగ్రత్తగా మడిచి పెట్టేయమనేది. కాస్తమీసాలు మొలవగానే తను తలంటు పోసుకోడానికి రలాయించడంతో ఆవిడకి చికాకేసి 'నీ మొహానికి పుట్టినరోజొకటి' అని మానేసింది. ఇప్పట్లోలా ఆ రోజుల్లో తల్లిదండ్రులు కేకుల కోతలూ, పార్టీల మోతలూ ఏర్పాటు చేసేవారు కారు మరి!

పోనీ స్కూల్లో వేసిన తారీకు ప్రకారం చూద్దామంటే అది ఎకడమిక్ సంవత్సరం వృథా కాకుండా నాన్నగారు కిట్టించి వేసిన తేదీ. అప్లికేషన్లో నింపడానికి తప్ప మరెందుకూ పనికిరాదు. అందువల్ల దాని గురించి పట్టించుకోవడం మానేసాడు తను.

కానీ సావిత్రి ఫిలాసఫీ వేరేలా వున్నట్టుంది. పెళ్లయి కాపురానికి వస్తూనే పంచాంగాలు తిరగేసింది. 'మీ ఇంగ్లీషు పుట్టినరోజు, తెలుగు పుట్టినరోజు, నా ఇంగ్లీషు పుట్టినరోజు, తెలుగు పుట్టినరోజు – అన్నీ ఇంచుమించు ఒకే నెలలో వచ్చేయి సుమండీ" అంటూ మురిసిపోయింది. అందులో అంత మురవాల్సింది ఏముందో తనకు తెలియలేదు. పైగా రేడియోలో క్రికెట్ కామెంటరీ సరిగ్గా వినబడి చావటం లేదు. "ఓహోఁ, అలాగా, బలే, బలే" అన్నాడు తను వినీ వినిపించుకోకుండా. సావిత్రి అదోలా చూసింది.

పెళ్లయిన కొత్తల్లోనే వచ్చిన ఆమె పుట్టినరోజుకి తనేదో హడావుడి చేస్తానని ఎదురుచూసినట్టుంది పాపం. తనకి గుర్తేలేదు. రోజంతా ఓపిక పట్టింది, ఎప్పటికైనా తనకి గుర్తొస్తుందేమోనని. ఊహూఁ తనకి ఆ ధ్యాసే లేదు. మర్నాడు ఫ్యాక్టరీకి వెళుతున్న టైములో ఇక ఉండబట్టలేక పోయినట్టుంది. అడిగేసింది – 'ఏమండీ, నిన్న నా పుట్టినరోజని గుర్తే లేదా? కనీసం 'గ్రీట్' కూడా చెయ్యలేదు' అని.

తనే మనగలడు? నిజం అదే. చెప్తే బాధ పడుతుంది. కొత్త భార్యకు ఆ మాత్రం ముచ్చట ఉండడంలో తప్పులేదు కానీ తనకి ఇవన్నీ గుర్తుండి చావవు. ఎలాగోలా కమ్ముకోకపోతే లాభం లేదు – "భలేదానివి! నువ్వు ఇంగ్లీషు లెక్కల ప్రకారం చేసుకుంటావనుకోలేదు. తిథుల ప్రకారం రెండు మూడు రోజుల్లో వస్తుంది కదాని చీర కొని దాచి పెడితే నువ్వు ఇలా అంటావేఁ..." అని దబాయించబోయాడు తనకు ఎప్పుడే తిథో తెలియకపోయినా.

సావిత్రి మొహంలో వెలుగు కనబడింది. "నిజంగానా? చీరేది, చూపించండి" అని ఆతృతగా అడిగింది.

"ఆఫీసులో పెట్టాను. ఇంట్లో పెడితే నీ కంటబడి 'సర్‌ప్రైజ్ ఎలిమెంట్' పోతుందని..."

"అయితే ఇవాళ తీసుకురండి. కట్టుకుని గుడికి వెళదాం." అంది.

తనా సాయంత్రం ఫ్యాక్టరీ నుంచి వచ్చేటప్పుడు గుర్తుపెట్టుకుని చీర కొన్నాడు. చేసిన పొరబాటుకి ప్రాయశ్చిత్తంగా అనుకున్నదానికంటే ఎక్కువ పెట్టి కొన్నాడు. చీర పాకెట్ అందుకుని, "నిజంగానే కొన్నారన్నమాట!" అంది సావిత్రి ఆనందాశ్చర్యాలతో.

"మరేమిటనుకున్నావ్! నీ పుట్టినరోజు బహుమతి కదా" అన్నాడు తను 'గ్రాండ్'గా.

"పుట్టినరోజు ఎక్కడుంది లెండి, నిన్ననే అయిపోయిందిగా"

"తిథుల ప్రకారం ఇంకా ఉండిగా."

"అది అంతకుముందే అయిపోయింది. అది గుర్తుపెట్టుకోవడం కష్టం కదా, ఇంగ్లీషు కేలండరు ప్రకారమైనా గుర్తు పెట్టుకుని అవాళ సెలబ్రేట్ చేస్తారనుకొని ఆనాడు ఊరుకొన్నాను. మీరేదో హడావుడి చేస్తారేమో, 'ఎందుకండీ ఇవన్నీ' అని అందామనుకున్నాను. చూడబోతే మీకు భార్యంటేనే ఖాతరు లేకపోయె..." అంది బుంగమూతి పెట్టి. 'అమ్మదొంగా, రెండు పుట్టినరోజులూ అయిపోయినా విషయం చీర కొనడానికి ముందు చెప్పలేదు చూశావా' అని తను అనుకుంటూ ఉండగానే సావిత్రి పాకెట్ విప్పి చీర చూసింది.

"చీర బాగానే వుంది కానీ, నాకున్న రంగే తెచ్చారేం?" అంది చటుక్కున.

"భలే దానివే, అది వేరే డిజైన్, ఇది వేరే డిజైన్ కదా" అనేసాడు తను, ఆ 'అది' ఏదో గుర్తులేకపోయినా.

"అలా కాదు లెండి. రెండూ కొద్దికొద్దిగా కలుస్తాయి. రేపెళ్లి షాపులో మార్చేస్తా. బిల్లు ఇచ్చి వెళ్లండి" అంది సావిత్రి.

బిల్లు ఎక్కడుంది? అది చూస్తే ఆవేళే కొన్నట్టు తెలిసిపోతుందని చింపి పారేశాడు. బిల్లు ఆఫీసులో ఉందని ఆవేళ అబద్ధం చెప్పి తప్పించుకున్నాడు. మర్నాడు ఫైళ్లలో కలిసి పోయిందన్నాడు. తర్వాత వర్షంలో తడిసిపోతే ఎండబెట్టానన్నాడు. చివరికి పర్సులో పెడితే ఎవడో పర్సు కొట్టేసాడని చెప్పేసాడు. ఇదొక వారం సాగింది. ఈలోపున ఆగలేక సావిత్రి చీర కట్టుకుని తిరిగేయడం, పాతదాని కంటే ఇదే బాగుందనిపించి మనసు మార్చుకోవడం జరిగిపోయాయి. ఆ విధంగా ఆ ఏడాది గండం గట్టెక్కింది.

క్రమక్రమంగా సావిత్రికి అర్థమయినట్లుంది - తనకి ఆమె పుట్టినరోజు బొత్తిగా గుర్తులేదని. చూసి, చూసి తీరిక చూసుకుని ఓ ఆదివారం మధ్యాహ్నం పోట్లాట వేసుకోబోయింది -

"అసలు మీరిలా పుట్టినరోజు మర్చిపోవడం ఏవిఁటి, నాకు తెలీక అడుగుతాను.."

"నీదే కాదుగా, నాదీ నాకు గుర్తుండదు."

"అదే అడుగుతున్నాను. ఎందుకని..."

"మనమేమైనా జాతీయనాయకులమా, మన పుట్టినరోజు జరుపుకోడానికి. నేను పుట్టి ఏం సాధించానని పుట్టిన్రోజు వేడుకలు జరుపుకోవాలి?"

"నన్ను పెళ్లాడారు, అది చాలదూ.." అంటూ లేచ్చక్కాపోయింది విసుక్కుంటూ.

ఆ తరువాతి సంవత్సరం పుట్టినరోజుల సీజన్ వచ్చే ముందే సావిత్రి పునాది వేయడం మొదలెట్టింది - "మీ పుట్టినరోజుకి నేను ఓ బహుమతి కొందామనుకుంటున్నాను. మరి నా పుట్టినరోజుకి మీరేం కొంటారు?"

ఓహో పుట్టినరోజులు దగ్గర్లోనే వున్నాయన్నమాట అనుకుని ఆ బహుమతి ఏమిటని అడిగాడు తను.

"మీరు నాకిచ్చేదేమిటో ముందు చెప్తే, అది చెప్తా."

"బావుంది, బహుమతులు కొనడానికి నా దగ్గిర డబ్బేం మిగిలింది? అంతా ఇంట్లోనే ఇచ్చేస్తున్నానుగా."

“అంతా ఎక్కడ? పాకెట్‌మనీ అని తీసుకుంటున్నారుగా.”

“సిగ్గులేకపోతే సరి. సిగరెట్లు తగ్గించండి అంటూ పాకెట్‌మనీ సగానికి సగం తగ్గించేసావు. పైగా అందులో మిగల్లేదా అంటూ ఆరాలొకటి...”

“పెళ్లానికి చీర కొనాలంటే చాలు, ఎక్కడలేని ఖర్చులు గుర్తొచ్చేస్తాయి”

“నా సంగతి సరే, నాకు బహుమతి కొనడానికి నీకు డబ్బులెలా వచ్చాయి?”

“ఇంటి ఖర్చులో మిగిల్చా”

“గొప్పగా వుంది. ఇంటికోసం మిగిలితే అది ఇంటి డబ్బే అవుతుంది కానీ నీదెలా అవుతుంది?”

“మీతో కబుర్లేసుక్కూచోడానికి నాకు తీరికలేదు. వంటింట్లో చచ్చేటంత పని ఉంది” అంటూ వెళ్లిపోయింది సావిత్రి.

ఎందుకైనా మంచిదని తను ఓ చీర కొనిపెట్టి ఇంట్లోనే ఉంచాడు. సావిత్రి అది చూసే ఉండవచ్చు కానీ చెప్పలేదు. చీర ఇచ్చినప్పుడు ఆశ్చర్యపడి, తనను ఆనందపెడదామనుకొందేమో. ఆ రోజు రాత్రి ‘రేపు పెందరాళే లేవాలి, తలంటు అదీ పోసుకోవాలి. పుట్టినరోజు కదా’ అని సావిత్రి జనాంతికంగా హెచ్చరించినప్పుడు తను గట్టిగా గుర్తు పెట్టుకున్నాడు. కానీ ఖర్మం కాలి పొద్దున్న లేస్తూండగానే రాష్ట్ర ప్రభుత్వం కూలిపోయినట్లు వార్త చెప్పింది రేడియో. ఇక దానికి అతుక్కుపోయాడు. ఇంట్లో పేపరే కాక, పక్కవాళ్ల పేపరు కూడా తెచ్చి ప్రభుత్వ పతనానికి కారణాలు తెలుసుకున్నాడు. కానీ సావిత్రి ముఖం అదోలా ఉండడానికి మాత్రం కారణం తెలుసుకోలేకపోయాడు.

‘తలనెప్పా?’ అని అడిగి చూసాడు. కాదంది. ప్రభుత్వ పతనం గురించి తన విశ్లేషణ చెప్తూన్నప్పుడు పెద్ద ఆసక్తి చూపలేదు. అది మామూలేలే అనుకుని ఊరుకున్నాడు. సాయంత్రం సావిత్రి అలక పాన్పు వేసేదాకా తనకు గుర్తు రాలేదు. అతి కష్టం మీద అలక తీర్చగలిగేడు. ఆమె చల్లారేక సరదాగా అన్నట్టే ‘ఎందుకొచ్చిన బాదరబందీ ఇదంతా, హాయిగా ఇద్దరివీ సెలబ్రేట్ చేసుకోవడం మానేస్తే పోలా?” అని చూసాడు. “చాల్లెండి, జీవితం అన్నాక సరదాలు ఉండకపోతే ఎలా?” అని సావిత్రి ముద్దు ముద్దుగానే చివాట్లేసింది. ఈ అలకలూ, టెన్షన్లు ఏం సరదాయో తనకు అర్థం కాదు.

ఈ ఏడాదైనా రెడీగా ఉండాలని, ఆ మధ్య డిస్కౌంటు సేల్స్‌లో రెండు చీరలు కొని పడేసాడు. ఒకటి ఆఫీసులోనూ, ఒకటి ఇంట్లోనూ పెట్టాడు - ఏ టైములో గుర్తొచ్చినా ఫర్వాలేదని. అదృష్టవశాత్తూ రేపు పుట్టిన్రోజు అనగా ఇవాళే గుర్తొచ్చింది. ‘రేపటి దాకా ఈ గుర్తు ఇలాగే ఉండాలిరా దేవుడా’ అనుకున్నాడు రాజా.

సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి అతనికి ఒక ఐడియా తట్టింది. అవాళ రాత్రే కాస్త ఎక్కువ సేపు మేలుకొని రాత్రి పన్నెండు గంటలు కాగానే తారీకు మారుతుంది కాబట్టి ‘గ్రీట్’ చేసేసి పడుక్కుంటే సరి, పొద్దున్న పేపర్లో ఏదైనా వార్త వచ్చి మైండ్ డైవర్ట్ అయినా భయం ఉండదు అనుకున్నాడు.

రాత్రి భార్యతో ఆ కబురు, ఈ కబురూ చెప్తూ కూచున్నాడు కానీ తెగ ఆవలింతలు వస్తున్నాయి. పన్నెండుదాకా నిద్ర ఆపుకోవాలంటే టీవీ వేస్తే మంచిది అనుకొని ఆన్ చేస్తే ఏదో హారర్ సినిమా వస్తోంది. ‘హమ్మయ్య’ అనుకొని దాని ఎదురుగా కూచున్నాడు. సినిమా

మంచి పట్టుగా ఉంది. మధ్యలో సావిత్రి ఎప్పుడు లేచి వెళ్లి పడుక్కుందో అతను గమనించలేదు. సినిమా ఒంటిగంటన్నరకు పూర్తయింది. సావిత్రి పక్కమీద గాఢ నిద్రలో ఉంది. లేపి 'గ్రీట్' చేద్దామనుకొని అనుకొంటూనే కాస్త ఆగాడు. సావిత్రి గడుసుది. 'రేప్పొద్దున గుర్తుండదని ఇప్పుడు అర్జంటుగా నిద్రలేపి చెప్పేస్తున్నారా?' అంటుంది. 'ఎలాగోలా కష్టపడి గుర్తుపెట్టుకుని రేపు పొద్దున్న చెబితే సరి' అనుకున్నాడు.

రాత్రంతా రాజాకు ఒకటే పీడకలలు - 'తను మళ్లీ మర్చిపోయినట్లు, ఆమె అలిగినట్లు; ఆమె మర్చిపోయినట్లు, తాను అలిగినట్లు; తనూ, ఆమె ఇద్దరూ మర్చిపోయి ఇద్దరూ అలిగినట్లు...'

కాలింగ్ బెల్ హడావుడిగా మోగడంతో రాజాకు మెలకువ వచ్చింది. పొద్దున్న ఎనిమిదయింది. సావిత్రి బాత్‌రూమ్‌లోంచి అరుస్తోంది - 'ఎవరో వచ్చారు, చూడండి' అంటూ.

వచ్చినది ఫ్యాక్టరీ ఫోర్మన్. వర్కరొకతనికి ఏక్సిడెంట్ అయిందట. జనరల్ మేనేజరు గారు వెంటనే వచ్చి అంబులెన్స్ ఏర్పాట్లు చూడమన్నారట. రాజా ఆదరా బాదరాగా పరిగెట్టుకు వెళ్లిపోయాడు - సావిత్రి ఇంకా బయటకు రాకుండానే. 'తలుపేసుకో' అని కేక మాత్రం పెట్టాడు.

నాలుగు గంటల తర్వాత వర్కరుకి ఆపరేషన్ బాగానే జరిగిందని తెలిసాకనే రాజాకు మనసు కుదుటబడింది. అంతలోనే అల్లకల్లోలమయింది, సావిత్రి పుట్టినరోజు విషయం గుర్తొచ్చి! ఎంత జాగ్రత్తగా ఉన్నా పొరబాటు జరిగింది కదాని నాలిక్కరుచుకున్నాడు. హాస్పటల్ నుండే ఇంటిపక్కవాళ్లకు ఫోన్‌చేసి సావిత్రిని పిలవమన్నాడు.

"విష్ యూ హాపీ బర్త్ డే" అన్నాడు హలో వినబడగానే.

"ఎందుకూ?"

"హల్లో సావిత్రి కావాలండీ, మీ ఇంటి పక్క వాటాలో..."

"అబ్బ, నేను సావిత్రినేనండి. బర్త్ డే గ్రీటింగ్స్ ఎవరికని అడుగుతున్నాను..."

"అయాం సారీ, సావిత్రీ, కోపం వచ్చిందనుకుంటాను. మార్నింగే గ్రీట్ చేద్దామనుకున్నాను. కానీ, యూ నో, పొద్దున్న హడావుడి తెలుసుగా, పాపం, వర్కర్... ప్రాణాల మీదకు వచ్చింది."

"...అయితే ఇవాళ నా పుట్టినరోజని మీకు గుర్తుందంటారు. తెలుగు లెక్క ప్రకారమా? ఇంగ్లీషు లెక్కా? చెప్పండి చూద్దాం."

"డోంట్ బీ సిల్లీ, ఇంగ్లీషు డేట్స్ ప్రకారమే"

"ఏడిసినట్టుంది. ఖర్మం కొద్దీ దొరికాడు వెర్రి మొగుడని. అయ్యా మహానుభావా, ఇవాళ పుట్టినరోజు నాది కాదు, తమది. పొద్దున్న పాయసం అదీ వండాను. గ్రీటింగ్స్ చెప్దామంటే పక్కమీదనుంచే ఫ్యాక్టరీకి పరిగెట్టారు. త్వరగా ఇంటికి రండి, సినిమాకి వెళదాం. బై దివే, మెనీ హాపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే' అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి తలచుకొని, తలచుకొని, పడి పడి నవ్వింది సావిత్రి.

(ఆంధ్రప్రభ డైలీ మార్చి 98)